

Účastníci řízení Žalobce Žalovaný
2605/02-1, 2002

č. 148/2002 - 22/118

2 A 1/2002 - 63

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce adidas ČR s.r.o., se sídlem Žirovnická 5, Praha 10, IČO 14893436, zast. JUDr. Ludmilou Neustupnou, advokátkou AK Balcar, Polanský & spol. se sídlem v Praze 5, Elišky Peškové 15, 151 31, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se sídlem Joštova 8, Brno, 601 56, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9.11.2001 č.j. R 3/2001,

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci dne 15.1.2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9.11.2001 č.j. R 3/2001 ve výrocích 1. a 3. a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.12.2000 č.j. S 73/00-1800/00-210 ve výrocích 1. a 3. a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutí žalovaného ve druhém stupni ve změněném znění uvedlo v bodě 1., že žalobce tím, že od počátku roku 2000 do 2.11.2000 uzavíral se svými zákazníky-odběrateli zboží značky adidas „Rámcovou smlouvu o spolupráci na rok 2000 – ČR“ (dále jen „smlouva“), obsahující v čl. 10 ujednání, že nedodržování doporučené úrovně maloobchodních cen (MOC) zákazníkem, vč. maximálních slev z MOC na posezónní doprodeje a v průběhu krátkodobých reklamních akcí, je jedním z důvodů, které dává dodavateli (žalobci) právo s okamžitou platností od této smlouvy odstoupit, porušil ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, neboť tato ujednání jsou zakázanými a neplatnými dohodami o přímém určení ceny ve smyslu § 3 odst. 2 písm. a) téhož zákona, které na trzích sportovní obuvi pro volný čas vysoké ceny a kvality a sportovních oděvů pro volný čas vysoké ceny a kvality narušily hospodářskou soutěž. Za toto jednání byla ve výrokové části 3. uložena podle § 11 odst. 1 písm. h) a § 14 odst. 4 zákona pokuta ve výši 2.000.000,- Kč. Současně byl zrušen bod 2. prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo popsáno jednání v bodě 1. zakázáno. Došlo také ke změně výše pokuty z původních 5.000.000,- Kč v prvostupňovém rozhodnutí a rovněž byl přeformulován výrok pod bodem 1. vymezující vlastní jednání žalobce, co se týká časového intervalu, v němž k jednání mělo docházet, totiž z původního období „počátku roku 2000 až doposud“. Druhostupňové rozhodnutí se opírá o zjištění, jak je uvedeno a popsáno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 15.12.2000. Prvostupňové rozhodnutí tedy vymezuje relevantní trh po stránce věcné, jako trh sportovní obuvi pro volný čas vysoké ceny a kvality a dále trh sportovních oděvů pro volný čas vysoké ceny a kvality. Podle něj vymezené zboží je charakterizováno především poměrně vysokým stupněm kvality, že velké značkové firmy provádějí vlastní výzkum a vývoj a že v současné době vyráběné boty jsou kvalitnější a s vyššími užitými vlastnostmi než boty vyráběné v minulosti. Na trhu sportovní obuvi je v zahraniční literatuře pokládáno asi za rozhodujících 12-15 firem, z toho ne

všechny se vyskytují na trhu ČR. Kritériem je i vyšší podíl na trhu a vlastní výzkum, cena předmětné obuvi se obvykle pohybuje nad hranicí 1.500,- Kč, případně 2x - 3x vyšší. Značková obuv se vyrábí na zakázku především v Asii s velmi nízkými náklady a cena je značně nadhodnocená, přičemž propagovaná vylepšení obuvi (Torsion, gelové a vzduchové polštářky, výměnné kuličky) jsou často pouze tzv. reklamním trikem, který nemá podstatný vliv na užité a ochranné vlastnosti, což dokládá i skutečnost, že mnohá vylepšení jsou sice chráněna průmyslovými právy, lze je však bez větších problémů napodobit). Poukázal na ztotožnění spotřebitelů ve věku do 40 let značkou a vázanost na ni a také na okolnost, že firmy adidas a Puma mají specifické postavení v ČR, neboť jako první spolupracovaly s českými výrobci a jejich zboží bylo v tuzemsku dostupné i před rokem 1989 (v pořadí značek adidas, Nike, Puma, Reebok). Způsob distribuce je u předních značkových firem společný a začíná uzavřením smlouvy na exkluzivní bázi mezi zahraniční pobočkou té které značky a vybraným zástupcem pro ČR. Asi 100 odběratelů představuje 80% obrátu společnosti, z toho prodej značkové obuvi tvoří cca 50% celkového objemu zboží, textil 45% a zbývajících 5% doplňkové zboží. Smlouvy s maloobchodními prodejci jsou uzavírány na jednotném tiskopise zpracovaném žalobcem na období jednoho roku a nedílnou součástí smlouvy je příloha č. 1 umožňující přesnou identifikaci zákazníků a příloha č. 2, která stanovuje individuálně odsouhlasené motivační fakturační slevy. Text samotné smlouvy je pro všechny jednotný. Tedy základní obchodní podmínky byly v roce 2000 pro všechny stejné, přičemž rovněž shodně obsahovaly protisoutěžní ujednání, a to v bodě 10., který zní takto : „Dodavatel má právo s okamžitou platností od této smlouvy odstoupit, jestliže zákazník poruší povinnosti stanovené touto smlouvou, nebo poškodil dobré jméno firmy. Důvodem ke zrušení smlouvy může být nerespektování hlavních zásad obchodní politiky společnosti žalobce, jako – nedodržování doporučené úrovně maloobchodních cen, a to včetně maximálních slev z maloobchodní ceny na posezónní doprodeje a v průběhu krátkodobých reklamních akcí.“ Žalovaný vyslechl 9 svědků, jednalo se o jednotlivé maloobchodní prodejce náhodně vybrané z celé ČR. Část prodejců při výsleších uvedla, že případné stanovení ceny shodně s cenami doporučenými v ceníku je jejich svobodným rozhodnutím v rámci obchodní strategie firmy, nebo-li doporučené prodejní ceny jsou jimi dodržovány tehdy, když odpovídají jejich představě o ceně. Bylo také zjištěno, že prodejci rozhodují o poskytování případných slev na předmětné zboží samostatně bez konzultací se žalobcem. Dva svědci však uvedli, že prodejní cenu zboží stanovují podle ceníku doporučených cen, který dostávají od žalobce spolu se zbožím. Další řekl, že žalobce se na tvorbě ceny podílí i vydáním ceníku. K dotazu, proč doporučené ceny dodržuje, uvedl, že

postupuje dle smlouvy s tím, že „se nezajímá, zda jde o ceny závazné nebo doporučené, ale bral je jako takové s tím, že je to důvodem výpovědi, tak jsou to ceny závazné“. Žalovaný z toho dovodil, že se tak svědek cítil být ustanovením ve smlouvě vázán a smlouvu ve všech bodech dodržoval. Žalobce neprovádí kontroly dodržování doporučených prodejních cen zboží u prodejců. Přesto je možné konstatovat, že distribuce ceníku s doporučenými maloobchodními cenami částečně ovlivňuje situaci na šetřených relevantních trzích v oblasti cen, nebo-li že dochází u části maloobchodních prodejců k omezování podnikatelské svobody určit prodejní cenu zboží, nelze ale prokázat celoplošné dopady cenové dohody na relevantní trh. Jedná se o vertikální fixaci cen, tedy udržování cen v rámci dalšího prodeje. Žalobce brzy po zahájení správního řízení podnikl kroky za účelem nápravy nežádoucího stavu a text smlouvy upravil. Povolenou cenovou praktikou je poskytnutí ceníku obsahujícího seznam doporučených cen zboží za předpokladu, že tyto seznamy nejsou doprovázeny dalšími instrukcemi nebo jinými závaznými opatřeními. Zdůraznil, že výše pokuty je porovnatelná s pokutami uloženými v obdobných případech, přičemž nižší pokuty z předchozích let byly uloženy za určitých hospodářských a tržních podmínek, zejména pak v procesu privatizace a restrukturalizace a mohly mít stejný odstrašující dopad pro porušitele zákona než jiná, mnohem vyšší pokuta uložená pro stejnou skutkovou podstatu ve standardních tržních podmínkách v roce 2000 a že žalobce je jediným oficiálním dovozcem zboží této značky a maloobchodní prodejci, pokud chtějí prodávat žádané zboží, jsou odkázáni jen na jediného smluvního partnera konkrétní značky. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k podanému rozkladu uvedl, že nebylo možné při vymezení věcně relevantního trhu do něj zahrnout ani legální tuzemskou produkci sportovní obuvi a oděvu pro volný čas, pokud nespĺňuje náročná kritéria značkových výrobků. Tím spíše nemohly se stát součástí věcně relevantního trhu různé nelegální dovozy zboží pochybné kvality bez patřičné záruky a levně prodávané zpravidla na tržištích. Dále se zbýval hodnocením důkazů podle § 34 odst. 5 správního řádu a také skutečností, že zákazníci – odběratelé účastníka řízení - vypovídali správně jako svědci s poukazem na § 12 odst. 1 zákona. Odůvodnil, proč zrušil výrok 2. a změnil výrok 3. o pokutě. Za významnou polehčující okolnost považoval to, že ačkoli žalobce věděl, že ne všichni maloobchodní prodejci dodržují doporučené ceníkové ceny, jejich plnění nevynucoval a svého práva odstoupit z tohoto titulu od smlouvy ani v jediném případě nevyužil.

Žalobce namítal, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci při vymezení relevantního trhu, neboť tvrzení o zaměnitelnosti určitých druhů zboží není

prokázáno. Tvzení o tom, že zboží se vyznačuje zvlášť vysokou kvalitou odporuje tomu, že cena značkové obuvi je značně nadhodnocená, přičemž vylepšení obuvi jsou často pouze reklamním trikem. Stejně tak nemůže obstát tvrzení, že žalovaný nemá kompetence, aby zjistil rozsah nelegálních dovozů. Poukázal na ustanovení § 266 odst. 3 obchodního zákoníku s tím, že je třeba vzít zřetel ke všem okolnostem souvisejících s projevem vůle včetně praxe, kterou mezi sebou strany zavedly a následného chování stran s tím, že rozhodnutí na tyto skutečnosti žádným způsobem neodkazuje. Je tak třeba dospět k názoru, že předmětné ustanovení neobsahuje závazek odběratele dodržovat ceny uvedené v ceníku žalobce a nepředstavuje tedy dohodu o přímém určení ceny. Ceny byly stanoveny nezávisle, zboží se prodávalo za doporučené ceny uvedené v ceníku pouze v prodejnách provozovaných žalobcem samým, nikoliv však v prodejnách provozovaných jednotlivými odběrateli. Přitom právo dodavatele doporučovat ceny určené konečným spotřebitelům vyplývá z ustanovení § 13 odst. 3 zák.č. 526/1990 Sb., o cenách. Tvzení obsažené v napadeném rozhodnutí o tom, že došlo k ovlivnění odběratele ve svobodném a nezávislém rozhodování o cenách nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. V provedeném řízení došlo k podstatnému vybočení z mezí dovoleného uvážení. Jediným důkazem je výpověď svědka Emila Sedláka, v níž však lze shledat podstatné nesrovnalosti, zejména s ohledem na skutečnost, že svědek uvádí, že o výši cen v případě zaváděcích cen, slev a výprodejů rozhodovali samostatně majitelé společnosti, nebo se otázkou závaznosti posuzovaného ustanovení nikdy nezabývali. Nebyly tak odstraněny rozpory mezi provedenými důkazy, nebyly hodnoceny v jejich vzájemné souvislosti, nebyla splněna povinnost poskytnout účastníkovi správního řízení příležitost, aby mohl svá práva a zájmy účinně hájit, když se předseda úřadu bez dalšího odůvodnění ztotožnil s rozhodnutím prvního stupně, pominul tak obsáhlou argumentaci žalobce, co se týče podpůrné argumentace právem Evropských společenství, protože podle žalobce je výklad evropského práva zjednodušený a použité případy neodpovídají posuzovanému případu. Namítl, že žalovaný svůj právní názor o závaznosti doporučených cen opřel o skutečnost, že posuzované jednání obsahuje uvedenou sankci, činí však tutéž skutečnost přitěžující okolností. Odstoupení od smlouvy nelze za sankci považovat, pokud mají smluvní strany právo smlouvu vypovědět bez udání důvodu v jednoměsíční výpovědní lhůtě. S touto argumentací se žalovaný nevypořádal. Žalovaný se odchyluje od výše pokut uložených žalovaným ve všech obdobných, do té doby řešených případech, kdy ukládal pokuty ve výši 10.000,- až 150.000,- Kč a poukázal na jednotlivé případy. Žalobce je přesvědčen, že došlo k porušení principu proporcionality, nediskriminace a právní jistoty. Normativní reakce na změněné společenské podmínky je

věcí normotvůrce a změna společenských poměrů nemůže být důvodem, aby orgán aplikující právo změnil svou aplikační praxi tak dramatickým způsobem. Žalobce byl zkrácen na právu na řádné zdůvodnění správního rozhodnutí. Jde tak o vadu, která má vliv na zákonnost rozhodnutí podle § 250i odst. 3 o.s.ř.. Ze všech těchto důvodů pak navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Ve správním spisu, který předložil žalovaný se nalézají listiny, na jejich základě správní úřad prováděl dokazování a jak je popsal v odůvodnění svých rozhodnutí.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo, ale žalobu neshledal důvodnou. Neshledal ani důvod pro postup dle § 250i odst. 3 o.s.ř., resp. neshledal vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédně, jen jestliže by vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem.

Podle zákona o ochraně hospodářské soutěže (zákon č. 63/1991 Sb., ve znění zákonů č. 495/1992 Sb. a 286/1993 Sb., zák. č. 132/2000 Sb. §1 odst. 1, účelem zákona je ochrana hospodářské soutěže na trhu výrobků a výkonů (dále jen „zboží“) proti jejímu omezování, zkršlování nebo vylučování (dále jen „narušování“). Podle § 2 odst. 1 písm. a) se zákon vztahuje na fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen „soutěžitelé“). Podle § 3 odst. 1 veškeré dohody mezi

soutěžiteli, rozhodnutí sdružení podnikatelů a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen „dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže na trhu zboží, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud nepovolil výjimku Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Podle druhého odstavce zakázanými ve smyslu ustanovení odst. 1 jsou zejména dohody, popřípadě jejich části, obsahující (mj.) přímé nebo nepřímé určení cen.

Je ku prospěchu věci, přiznáme-li hned na počátku, že ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona patří k těm, u nichž by výklad vedený bez citlivé aplikace principů práva Evropské unie vedl k nepřiměřeně restriktivním závěrům a nejenže by nadměru svazoval soutěžitele, ale činil by interpretační obtíže při argumentaci zákonem o cenách (zákon č. 526/1990 Sb). Konečně neřídít se těmito principy vyjádřenými v bohaté judikatuře Komise a Evropského soudního dvora by znamenalo ignorovat ekonomický vývoj svobodného trhu druhé poloviny minulého století, a to by při absenci vlastních zkušeností představovalo vývojový krok zpět. Stěžejní otázkou zůstává přirozeně, zda jednání žalobce – dodavatele spočívající v nezpochybňovaném uzavírání smluv s maloobchodními prodejci (odběrateli) obsahující citovanou klauzuli bodu 10. smlouvy, je naplněním skutkové podstaty dohody narušující soutěž. Pokud by výklad citovaného ustanovení nebyl veden se zřetelem k rozhodovací praxi orgánů EU, byla by odpověď snazší; jednání žalobce by naplnilo formální znaky ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona a věru více hloubat by nebylo nutné, protože o určení cen jde každopádně, lhostejno zda přímé či nepřímé. Avšak problém je komplikovanější, neboť evropská jurisprudencí výrazně upřednostňuje obsahovou stránku věci, tedy skutečné omezení hospodářské soutěže. Pojem „kartel“ lze užívat pro označení jak horizontální tak vertikální restrikce. Cenové omezení (price fixing) je přitom jedním z nejzávažnějších projevů protisoutěžního jednání, byť na úrovni vztahu dodavatel – odběratel, kdy se dodavatel snaží získat souhlas ke kontrole ceny, za niž odběratel zboží dále prodává (resale price maintenance - RPM). Na příkladu *Deutsche Grammophon v. Metro* (C. 78/70 (1971)), lze demonstrovat, jak Evropský soudní dvůr omezuje rozsah, jak je RPM přijímáno v ekonomické praxi. Přitom argumenty ekonomů (viz stanovisko Generálního advokáta ve věci *DUTCH BOX* C. 43-63/82 (1984)) jsou zaznamenáníhodné: potřeba vyšší cenou ochránit prestiž nebo výlučnost výrobků, zajistit marži, zabezpečit dostatek peněz pro servis výrobků, čímž se liší od prodejců supermarketů (srovnej. *EC COMPETITION LAW*, D.G. GOYDER, Oxford UP, 1998, str. 246). Žalovaným zmiňovaný případ *HENNESSY* –

HENKELL (1981, CM LR 601) je rovněž dostatečně výmluvný. I když text ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) svádí k chápání zákazu určení cen *per se*, je třeba uzavřít, že zakázaná jsou ta cenová ujednání, která jsou vybavena pokyny či sankcemi zavazující smluvní partnery dodržovat stanovené (doporučené) ceny. Nebudou spadat pod rozsah zákona takové dohody, které se váží pouze k poskytování informací o cenách vlastní nabídky zboží nebo o nezávazných doporučeních o spotřebitelských cenách, jež však nesmějí být doprovázena žádnou sankcí. Nerespektování těchto požadavků omezuje spotřebitele při volbě optimální ceny pro stejný výrobek, může zastírat vlastní cenový kartel mezi distributory, omezuje rozmanitost forem maloobchodního prodeje. To vše jsou důvody, pro něž nelze být k dohodám o určení cen lhostejným. Žalovaný správně tak podřadil jednání žalobce pod ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona, neboť nepochybně se jednalo o dohodu (písemnou smlouvu), která obsahovala sankcionovaný pokyn k dodržování doporučených cen i s přihlédnutím na výkladovou praxi orgánů EU (srov. nález III. ÚS 31/97).

Soud se domnívá, že vymezení relevantního trhu žalovaným je dostatečné k tomu, aby bylo zřejmé, na jakém trhu žalobce působí. Protože nejde o rozhodování podle §§ 8 až 9 zákona, nejsou nároky na jeho přesnost tak veliké. Dostačuje, vymezil-li žalovaný tento trh jako trh sportovní obuvi a sportovních oděvů pro volný čas vysoké ceny a kvality. Pro osobní rozsah zákona není zapotřebí zjišťovat naprosto přesný podíl na trhu. Námitka týkající se pátrání po nelegálních dovozech rovněž není na místě. Žalovaný se o nelegálních dovozech zmiňuje výlučně v souvislosti se zbožím pochybné kvality bez patřičné záruky, levně prodávané zpravidla na tržištích. Stěží si lze představit, že by žalobce jako přední světový výrobce značkové obuvi, resp. sportovních oděvů vůbec připustil srovnávání jeho výrobků s takto vymezenými nelegálními dovozy. Konečně rozdíl mezi značkovým a neznačkovým zbožím výstižně popsal žalovaný ve svém rozhodnutí (obdobně Komise v. PROCTER & GAMBLE 1994, L 354, týkající se hygienických výrobků a ubrousků). Ovšem úvahu o nadhodnocení cen a reklamních tricích bylo by třeba podepřít prameny, z nichž žalovaný čerpal. To ale na dostatečnosti vymezení relevantního trhu ničeho neupírá.

Aplikace ustanovení § 266 odst. 3 obchodního zákoníku či jiných jeho ustanovení nepřichází do úvahy pro autonomii zákona o ochraně hospodářské soutěže. Obsah ujednání lze posuzovat pouze z pohledu zákona samotného, nikoliv dle výkladových pravidel jiných zákonů. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže slouží k ochraně fair soutěžního prostředí a není žádný důvod k tomu, aby vykládal jednotlivá ustanovení obchodního zákoníku a skrze

ně vedl výklad kartelových dohod. Ty představují stěžejní fenomén soutěžního práva a žalovaný se s touto otázkou dobře vypořádal. Ustanovení § 266 obchodního zákoníku navíc ke kartelovým dohodám nemá žádný vztah. Okolnosti, za nichž se zboží prodávalo jsou dostatečně žalovaným popsány, ale i zohledněny a jsou v souladu s rozhodovací praxí tuzemských soudů a nad to je výklad, jak jej žalovaný podává, kompatibilní i s praxí orgánů Evropské unie.

Žalobcem namítané „dovolené uvážení“ se mohlo projevit pouze při ukládání sankce, neboť to, co je dovoleným uvážením v žalobě míněno je ve skutečnosti výklad zákona, resp. dokazování. Volné správní uvážení (diskreční pravomoc) je orientováno na způsob užití právního následku na rozdíl od neurčitého právního pojmu. Zde pak jde o objasnění jeho významu a zařazení do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu (D. Hendrych a kolektiv, Správní právo, obecná část, 1994, str. 45-46).

Soud sám jen doplnil jinak správný výběr srovnatelných případů řešených orgány Evropské unie, a tudíž nesdílí názor žalobce o neadekvátnosti podpůrné argumentace žalovaného. Správní právo není ovládáno zásadou zjišťování zavinění, ledaže tak zákon výslovně stanoví. Ten však nepředstavuje v tomto směru žádnou výjimku, co se týče ukládání sankcí, kromě obecného požadavku na náležité odůvodnění výše uložené pokuty, kvůli přezkoumatelnosti rozhodnutí. Správní orgán stanovená kritéria pro pohyb v zákonných mezích nemá. Neobstojí ani námitka žalobce o zohledňování skutkové podstaty jako přitěžující okolnosti. Žalovaný naprosto vyčerpal podmínky, jež § 14 odst. 4 zákona stanoví, když odůvodnil, že výše pokuty je odvozena od 0,2% čistého obratu dosaženého v posledním ukončeném kalendářním roce a že nebyl prokázán majetkový prospěch soutěžitele v důsledku porušení povinností dle tohoto zákona. Dále již odůvodňuje vlastní správní uvážení, a to dle názoru soudu dostačujícím způsobem. Zákon v § 3 odst. 2 písm. a) nerozlišuje správní delikty dle formy a míry zavinění. Žalovaný při popisu skutku uvedl inkriminované jednání co nejpřesněji, a to logicky podává informaci o obsahu čl. 10. smlouvy týkající se hrozby odstoupení od smlouvy. Žalovaný o tomtéž nehovoří v souvislosti s přitěžujícími okolnostmi, nýbrž v souvislosti s kritériem závažnosti protisoutěžního jednání, když zdůrazňuje rozdíl mezi náhledem na vertikální a horizontální kartely a stále setrvává v rovině míry zavinění. Zohlednil také řadu okolností jako polehčujících a celá tato část rozhodnutí kompaktně dává přehled o myšlenkovém postupu žalobce při ukládání sankce.

Žalovaný ve druhém stupni nezopakoval argumentaci prvostupňového orgánu ohledně změny společenských poměrů, a tudíž tato námitka se napadeného rozhodnutí nedotýká a není tak třeba na ni ani zvláště reagovat. Žalovaný změnil výrok o pokutě a odůvodnil jej zcela nezávisle, aniž by si vypůjčil žalobcem napadenou argumentaci.

Ovšem co se problematiky pokuty týče, žalobce nic nepředložil, co by svědčilo o diskriminačním postupu žalovaného úřadu. Výše pokuty takovouto argumentací bez dalšího není, jestliže byl porušen zákon a pokuta byla uložena v zákonném rozmezí a průběh správního řízení žádné rysy diskriminace nevykazuje. Navíc byla pokuta uložena na dolní hranici zákonné sazby (0,2% z možných 10%, resp. 10 mil. Kč). To rozhodně neospravedlňuje ani úvahy o disproporčním charakteru této sankce.

Správní uvážení je soudem přezkoumatelné, a to v rozsahu, zda zjištění nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem (§ 245 odst. 2 o.s.ř.), zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda podklady pro úvahu o uložení pokuty byly zjištěny řádným procesním způsobem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat na jiné nebo opačné závěry, a tak diskreční pravomoc správního orgánu nahradit diskreční pravomocí soudu, jež by vycházela z vlastního hodnocení důkazů provedených správním orgánem. Soud nezjistil, že by došlo v naznačeném směru k pochybení ze strany správního orgánu, a i kdyby soud měl odlišný názor na vlastní výši pokuty, nemohl by z takového důvodu zrušit rozhodnutí, neboť by tím překročil svou pravomoc.

Soud se neztotožňuje s žalobcem ani v tom, že by žalovaný nesprávně hodnotil důkazy, jež provedl, neboť ten vyvodil závěr jak z odpovědí svědčících o vnímání cen jako závazných (svědek Sedlák č.l. 135, svědek Mgr. Doležel č.l. 98), tak i z těch odpovědí, které svědčily o tom, že žalobce dodržování cen jakkoli nevynucoval. Závěr žalovaného o nesprávnosti postupu žalobce při uzavírání smluv tak plně vyplývá z provedených důkazů.

Podle § 12 odst. 6 zákona musí být účastníkům před rozhodnutím dána možnost, aby se k předmětu řízení a výsledkům šetření, které úřad ve věci provedl, vyjádřili. Tuto povinnost žalovaný splnil, jak vyplývá z protokolu o seznámení s výsledky šetření dne 13.12.2000 (č.l. 158), tedy před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že po podání rozkladu nebylo prováděno žádné další šetření, jeví se postup žalovaného

naplněním citovaného ustanovení zákona. Vzhledem k zásadě jednotnosti správního řízení nelze vyloučit, aby druhostupňový orgán se dovolával stanovisek a důkazů, jež byly v prvostupňovém rozhodnutí projeveny a jež sám považuje za správné. Žalovaný konečně neřešil ani klauzuli o odstoupení smlouvy bez udání důvodů v jednoměsíční lhůtě, jako okolnost svědčící o porušení fair soutěžního prostředí. Proto není zvláštní důvod se touto otázkou zabývat v rozhodnutí soudu. Mezi touto a žalovaným vytýkanou klauzulí smlouvy není žádná vzájemná vazba a v tomto případě bylo šetřeno vlastní ustanovení smlouvy, nikoli případné zneužití dominantního postavení na trhu.

Nelze tedy přisvědčit žalobci, že by byl zkrácen na právu na řádné odůvodnění správního orgánu, neboť ten téměř na 20 stranách rozhodnutí se vypořádal dostatečným způsobem se vším, co je k prokázání kartelové dohody potřebné, jakož i se všemi podstatnými námitkami žalobce tak, aby mohl uzavřít výrok o porušení zákona a také odůvodnit sankci, k níž přistoupil. V dalším soud odkazuje na vysvětlení podaná shora k jednotlivým žalobním bodům.

Soud tedy nesdílí závěry žalobce o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného. Způsobu hodnocení důkazů nelze rozhodně ničeho zásadního vytknout. Rozhodnutí žalovaného bylo možno tak posoudit jako zákonné, a proto soud žalobu v celém rozsahu zamítl (§ 250j odst. 1 o.s.ř.). Od toho se také odvíjí výrok o náhradě nákladů řízení, neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovanému ze zákona náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 250k odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 5.9.2002

Za správnost vyhotovení:
P. Oklešťková

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu